

VIDAR [REDACTED]

**10 ÅRS ARBEID
I KOMMUNESTYRER
OG FYLKESTING**

OCTOBER 1986

VIDAR V [redacted] har representert Rød Valgallianse i kommunestyret i Odda siden valget i 1975, og er dermed den RV-representanten som har sittet lengst. Han er med i Sentralkomiteen i AKP(m-l).

Oppsummeringa bygger på egne erfaringer, på svar på et spørreskjema han sendte til alle representantene og på synspunkt fra representanter han oppsøkte og hadde møte med. Han tar sjøl forbehold på "vitenskapligheten" av dokumentet, og betrakter det som et første bidrag til oppsummeringa. Dokumentet består av 2 deler: 1. Sammenfatning av svarene på spørsmålene (vel 60% av representantene svarte). 2. Hans egen politiske oppsummering.

Oppsummeringa er relativt lang, men plassen tillater bare noen korte utdrag. Dette utdraget kan derfor ikke yte oppsummeringa full rettferdighet.

Våde oppsummerer de forskjellige periodene vi har deltatt i kommunestyre og fylkesting. Dette kommer ikke klart fram av utdraget. For enkelthets skyld gjør vi oppmerksom på at RV hadde 4 representanter 1975-79, 24 kommunestyrerepresentanter og 4 fylkestingsrepresentanter 1979-83, og har 34 kommunestyrerepresentanter og 5 fylkestingsrepresentanter 1983-87.

Red.

Utdrag fra "Den første tida":

Arbeidet i kommunestyre måtte læres.

Å arbeide i et kommunestyre var noe helt nytt for oss, og måtte derfor læres. Vi hadde ingen lærere. Og måtte derfor lære med å kaste oss frampå og håpe vi hadde rett. Dette gikk utrolig bra, og jeg tror grunnen var at vi hadde en riktig analyse av staten, at vi konsekvent målte alt vi gjorde i forhold til om det tjente folks interesser, at vi var konsekvente anti-imperialister og anti-rasister og at vi var mot begge supermaktene. Hadde vi ikke hatt en slik plattform å vurdere våre standpunkt i forhold til, ville vi ha vingla snart i den ene snart i den andre retninga. Samtidig hadde vi en livlig bevegelse rundt oss, der mange var ivrige til å mobilisere til aksjoner.

Vi fikk tidlig ord på oss for å være møteplagere. Til en viss grad med rette. Vi tok ordet til omtrent hver eneste sak. I hovedsak var dette bra fordi vi lærte forttere, og blei flinkere til å prate. Samtidig gav dette oss et erfaringsgrunnlag innefor et breitt spekter av saker raskt.

* * * * *

(V. gir en lang rekke med eksempler på saker som RV måtte ta stilling til i k-styret, og et annet sted i oppsummeringa nevner han at RV i Odda har måttet ta stilling til omlag 2.500 saker i løpet av de 10 årene vi har hatt representant.)

* * * * *

Forholdet til AKP

Det var stor interesse fra partiets side på å få revolusjonære inn i "parlamentene". Derfor var deltakingen i valgkampen svært bra. Men allikevel var det et syn i partiet at det parlamentariske arbeidet var noe "smussig" som ikke var et virkelig revolusjonært arbeid. Det var ikke reint og rødt nok. En av de viktigste oppgavene så ut til å være og passe på at representantene ikke blei oppkjøpt og korrupte. Dette førte bl.a. til at vi nær sagt var livredde for å ta i mot ei flaske brus når sola steikte inn i kommunestyresalen. På de plassene der kommunestyre-representantene sjøl satt som partiledere (Odda, Tromsø) blei det utvikla et bra samarbeid og partiet la opp en felles taktikk i mange saker. Partikamerater reiste saker i forum de jobba, som vi i RV i neste omgang reiste i kommunestyrene. Men dette kom ikke av at partiet og partiledelsen på forskjellige nivå prioriterte RV høyt politisk og organisatorisk. Dette kom først og fremst av vår aktivitet og entusiasme. Arbeidet i denne perioden var såpass oppsiktsvekkende at det la grunnlaget for stor framgang. Uten tvil økte vi partiets innflytelse og prestisje mer enn noen kunne tenke seg på forhånd.

* * * * *

"Den andre perioden"

(I denne delen tar Vi særlig for seg problemene omkring organiseringa av det parlamentariske arbeidet.)

Det er viktig å huske at dette med ledelse og organisering for RV allerede var blitt et "problem" for AKP. Det blei sett på som noe prinsipielt feilaktig å ha en permanent parlamentarisk organisasjon. Det var dette synet som blei lagt til grunn da RV blei nedlagt etter valget i 1975 og de uavhengige blei oppfordret til å melde seg inn i AKP.

Først etter valget i 1979 blei det vedtatt å gjøre RV til en permanent organisasjon. Det er grunn til å anta at virkeligheten hadde talt for seg om at det ville være umulig å lede det parlamentariske arbeidet uten en særegen landsomfattende ledelse. Dette skjedde uten at det blei tatt oppgjør med den tidligere linja. Det ene var tydeligvis like riktig som det andre.

At den særegne ledelsen for det parlamentariske arbeidet fikk form av RV trur jeg bygger på en del tilfeldigheter. Bla. at partiet ikke fikk godkjent AKP som valgnavn og at ønska om samarbeid med alle som var "mot monopolkapitalen og imperialismen", gav seg utslag i uavhengige sosialister.

I denne perioden skjedde en del korrigeringer i forhold til de verste sekteriske utslaga tidligere. Det ble lagt vekt på å tenke enhetsfront også i forhold til partier og representanter.

* * * * *

Landsomfattende? Medlemsorganisasjon? Reformparti?

I hele denne perioden var det omfattende diskusjon om RVs forhold til AKP. Spesielt var det store motsigelser i Bergen, der det var viktig å få RV revet løs organisatorisk fra partiet og lage et slags "Reform-parti". De samme tendensene har vært tilstede flere plasser i landet, og er tilstede nå også.

I noen tilfeller har dette ført til utmeldelser og at noen har trukket seg fra å arbeide for RV. dette har allikvel ikke vært noen stor tendens.

På tross av vedtaket om at RV skulle være en landsomfattende organisasjon blei den aldri det fullt ut, eller ihvertfall ikke i ordets egentlige betydning. Det blei et misfoster der AKPer traff hverandre på forskjellige møter - en gang som AKPer, neste gang som RVer. Noen plasser blei det så gale at stort sett de samme traff hverandre som kommunestyregruppe, fylkesledelse, fylkestingsgruppe og ledere for RV-organisasjonen i kommunen.

Noen plasser var det noen få uavhengige som deltok, men faktisk var det for det meste partifolk. Det blei trykt opp medlemskort i 1979. Og de blei mottatt med blanda følelser, og seinere trukket tilbake. Noen plasser har de aldri siden solgt et medlemskort, men andre plasser blei dette gjort.

* * * * *

Siden 1979 var det vedtatt å avholde såkalte landsmøter i RV for å få pressedeckning slik som de andre partiene. dette var et fornuftig tiltak og et forsøk på å utnytte de legale mulighetene som fantasi Norge. Jeg skal ikke gå gjennom disse landmøtene, bare kommentere at det i 1983 vedtok vedtekter som opprettholdt krangelen og motsigelsen til AKP. Vedtektene er hverken fugl eller fisk, der ordet "kan" uttrykker at en kan organisere eller gi faen.

* * * * *

I hele denne perioden hadde RV-representantene utvikla både politikk og taktikk videre innafør en mengde områder. Denne perioden viste RV også en stor evne til taktisk tenkning og enhetsfrontstenkning, noe som gav seg utslag i at det f.eks. i Odda lyktes å få absolutt hele kommunestyret til å samle seg om krav om ny aluminiumsfabrikk i Tyssedal. Liknende resultater oppnådde en andre plasser, spesielt når det gjaldt motsetningene til staten.

* * * * *

Utdrag fra

Perioden vi er inne i nå

Helt siden 1979 var det blitt trykt opp ei mengde "hvit-bøker" om det arbeidet som hadde vært gjort i de lokale "parlamentene", og det blei en hel rekke av de nå. Dette var sjølsagt til stor hjelp for agitasjonen i valgkampen lokalt, men ikke mindre til hjelp når de forskjellige representantene skulle ta til med den daglige politikken. "Harde fakta om Høyres hovedstad" som blei gitt ut av Oslo RV i 1983, var et mektig dokument.

Men heller ikke denne gangen (etter valget i 1983 - red.anm.) blei det fra sentralt hold utvikla ei håndbok i revolusjonært parlamentarisk arbeid på bakgrunn av de enorme erfaringene som etterhvert var høsta. Vi kan si det slik at det nå er masse "landsbykunnskap" om arbeidet i kommunestyre og fylkestingspredd over hele landet; et svært verdifullt materiale som aldri er sammenfatta og gjort til hele bevegelsens eiendom. Det er et materiale som kunne danna grunnlaget for å skolere opp og utvikle nye parlamentarikere, samtidig som det inneholder mye faktisk kunnskap omkring et enormt saksområde. Igjen viser det seg at den revolusjonære bevegelsen undervurderer sterkt det parlamentariske arbeidet.

* * * * *

(V [redacted] slår fast at frustrasjonen begynte å spre seg i denne perioden, særlig etter valgtilbakegangen i 1985, der viktige steder som Horten og Odda ble nesten utradert m.h.t. stemmer. Å stille spørsmålet "hvorfor" er like naturlig som det er vanskelig å besvare. Derfor velger han å forsøke

* * * * *

Utdrag fra

Et vell av kunnskap

Vi har sikkert ikke samme oppfatning om alle saker vi har gjort, og heller ikke samme oppfatning av de problemene som finnes i dag eller hvordan problemene skal løses. men vi kunne vært kommet mye lengre i dette hvis all vår kunnskap hadde blitt sammenfatta og systematisert, hvis materialet hadde blitt brukt til å utvikle felles taktikk og felles linjer for arbeidet videre. Hvis vi hele tiden hadde diskutert hva hensikten med det parlamentariske arbeidet hadde vært, og om vi virkelig jobba for et felles mål. Ikke bare i form av program, men i det virkelige liv. Jeg nevner dette for å få fram at vi har tendenser i denne bevegelsen til å dure framover i dag-til-dag-kamper, og ikke oppsummere politisk, og se vår politikk i forhold til vårt strategiske mål, sosialismen.

I løpet av 10 år har vi måtte ta standpunkt til ca. 2.500 saker. I hver eneste jævla sak har vi måtte ha et standpunkt, ha ei politisk linje. Vi blei raskt tvungen til å tilegne oss kunnskap. Hvor mange ganger har ikke RV-representantene reist til den enslige mora som ikke har leilighet, eller til den familien som skulle få huset sitt revet, for å hente kunnskap slik at vi kunne forsvare folk sine intersser i kommunestyret? Hvor mange ganger har ikke RV-representantene måtte studere lover og regler for sosialpolitikken for å finne ut hvor stor sosial støtte en fattig faen har rett på? Hvor mange ganger har ikke RV-representantene strevd for å finne ut åssen en skal klare å mobilisere for å hindre økninger i avgifter og husleier, eller hindre foruresning fra bossforbrenningsanlegg eller bedrifter; avsløre korrupsjon - få slutt på salg av porno?

Kanskje de som leser dette skjønner den enorme kunnskapen det parlamentariske arbeidet har tilført representantene, , men som ennå ikke er tilført den revolusjonære bevegelsen, fordi det aldri har blitt oppsummert og utvikla videre. I alle disse åra har det vært ført en ganske konsekvent kamp mot sosialdemokratiet og revisjonistene. Jeg vil påstå at ingen deler av partimedlemmenes arbeid har vært så full av taktiske vurderinger i forhold til sak.

* * * * *

Utdrag fra

Vi er bare en liten del av den revolusjonære bevegelsen

For å finne svakheterne i RVs strategiske arbeid, er vi derfor nødt til å se på hele bevegelsens svakheter. Denne bevegelsen har, etter at partiet blei stifta, i all hovedsak vært delt opp i enheter med skott imellom. På

mange måter har de levd hvert sitt liv og har hatt nok med hvert sitt område: Kvinnebevegelsen, ungdoms-bevegelsen, faglig arbeid, anti-imperialistisk arbeid og Rød Valgallianse. Hvorfor er det delt opp slik? det er det svært vanskelig å svare på. Men en ting kan vi slå fast med en gang, og det er at det er ingen enkelt-person eller "ledende skikt" som har funnet på det. Det er bare blitt slik. Noe av årsaken tror jeg er å finne i kapitalismen sjøl som mer og mer blir spesialisert. Der område etter område er blitt så innfløkt og sammensatt at det trengs spesialister på stadig snevrere felt. Jeg tror det derfor er svært lett at hver og en får nok med seg sjøl.

* * * * *

Vi ser det hele fra hver vår brønn. Men brønnen er ikke hele virkeligheten. Og her må vi komme inn på de som skal ha ansvaret for helheten i den revolusjonære bevegelsen, nemlig partiet.

Det finnes en svakhet i partiet når det gjelder planlegging. For å vise hva som menes, er jeg nødt til å bruke et tenkt eksempel:

Hvis f.eks. partiet vedtok at de viktigste oppgavene for hele partiet var at: 1) 6-timersdagen skal være gjennomført innen 1992. 2) LO-kongressen skal innen 1995 vedta at det er forbudt å drive kvinnediskriminering i fagbevegelsen. 3) Innen 1995 skal et bestemt antall forbund ha sluttet seg til "Fri og uavhengig fagbevegelse". 4) Innen 1995 skal et bestemt antall kommuner ha oppretta vennsksapsforbindelse med byer og landsbyer i Nicaragua.

Dette var altså de overordna oppgavene hele bevegelsen sammen skulle måle sitt arbeid i forhold til. Det ville bety at vi satte oss etappemål i kampen for et sosialistisk Norge, som hver enkelt del av bevegelsen måtte definere seg i forhold til.

* * * * *

En slik måte å planlegge på vil være et middel til å få hele bevegelsen til å dra i samme retning for å oppnå samme mål. Det ville hindre tildels vantette skott mellom de enkelte områdene, og det ville sikre at kreftene ikkeblei brukt opp i en evig dag-til-dag-jobbing, der perspektivene er borte, og der vi ikke klarer å måle framgang og tilbakegang for bevegelsen som helhet. Samtidig ville en konkretisering av de politiske målsettingene være et grunnlag for politiske og taktiske diskusjoner, og ikke minst ville det være oppgaver som det gikk an å rekruttere i forhold til. Vi ville ha en større grad av sentralisme og ikke minst ville det være enklere å lede for f.eks. den sentrale RV-ledelsen, som da kunne oppsummere og sammenfatte. Dette ville være målrettet strategisk jobbing.

* * * * *

Synet på parlamentarisk arbeid

I den revolusjonære bevegelsen har vi i alle år hatt forskjellig syn på parlamentarisk arbeid. Ikke minst er dette kommet til uttrykk i en del tidligere valgdiskusjoner og valgkamper: "Det er ikke antall stemmer det kommer an på, men kvaliteten på stemmene". "Enhver streik er viktigere enn det parlamentariske arbeidet". "Det er viktigere å rekruttere en arbeider til AKP, enn å skaffe 10 stemmer til RV." Slik kunne vi fortsette med sitater som ikke akkurat uttrykker høy prioritering av det parlamentariske arbeidet. Jeg veit ikke hvordan dette synet er representert no, men jeg tror fremdeles det finnes. Men jeg tror ikke det finnes blant RV-representantene. Der hersker det synet at dette arbeidet er helt nødvendig og avgjørende hvis det skal bli en sosialistisk revolusjon i Norge. Dette arbeidet er en svært viktig del av det revolusjonære arbeidet som hele bevegelsen utfører. Dette arbeidet er neglisjert og underprioritert alt for lenge. Dette må rettes på og det haster.

* * * * *

Hva er det vi har forskjellig syn på? Det ser ut til at vi er enige om at vedtektene fra 1983 ikke lenger er brukende. Det uttrykker klart det organisatoriske kaos som RV i dag er oppe i. Vedtektene sier at alt er tillatt bare det gjøres i samarbeid med AKP. Du kan selge medlemskort - eller la være; du kan organisere grupper - eller la være; du kan ha fylkesledelser - eller la være osv. osv.

Men når vi skal diskutere hva vi skal gjøre videre blir det straks vanskeligere og de ulike synspunktene kommer fram. Jeg har ingen fastlåste oppfatninger om hva som no skal gjøres. Jeg ønsker med åpent sinn å høre alles syn slik at sluttresultatet kan bli det beste. Jeg sier dette fordi jeg ikke ønsker skyttergraver. Skulle vi få det ville problemene bli svært vanskelige å løse.

* * * * *

(Til slutt drøfter [redacted]: "Hva er målet vårt i parlamentene?" Han slår fast at de politiske linjene og organiseringa bestemmes ut fra målet. Dersom vi er uenige i målet, får vi også uenigheter om politikk og organisering.)

Hvis vi f.eks. slår fast at det viktigste vi kan gjøre er å utvikle god lokalpolitikk, som et alternativ til de andre, så vil dette sjølsagt kreve en helt bestemt måte å organisere på. Hvis vi sier at dette er underordna det å sloss for avsløringer av partier, systemet og parlamentarismen, vil andre organisatoriske tiltak være nødvendige.

Derfor trur jeg vi er tjent med å starte og diskutere: **Hva vil vi oppnå med vårt arbeid i parlamentene?**